

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. srpna 2022, č. j. MV-129199-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen obecně „*ministerstvo*“), ze dne 6. 6. 2022, čj. OAM-07544-46/DP-2016. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť ve stanovené době nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů v žádosti. Rozhodnuto bylo podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu*“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že podal žádost a jemu byly odeslány dvě výzvy k jejímu doplnění, dále byl proveden jeho výslech, poté bylo vydáno jedno rozhodnutí, které bylo následně v odvolacím řízení zrušeno, následně odeslal do spisu novou adresu pobytu, novou smlouvu o výkonu funkce jednatele, tři výplaty, potvrzení o bezdlužnosti, žádost byla zamítnuta. Namítá, že v obou zamítavých rozhodnutích argumentoval správní orgán odlišně, jednou to byla závažná překážka pobytu na území, poté to bylo nedoložení náležitých dokumentů. Poukázal na to, že řízení probíhá již šestým rokem, během nichž se jakákoliv firma může dostat do problémů, což se stalo i v tomto případě. Tyto finanční problémy však již byly vyřešeny, a kdyby nebylo tak dlouhého správního řízení, nemuselo k nim dojít. Rovněž těžko mohl žalobce odhadovat, kdy za těchto šest let přijde výzva k doplnění potřebných dokumentů. Rovněž namítá, že pracoviště žalovaného i ministerstva mají poskytovat poučení o příslušných právech, není tak pouze na žalobci, aby dodával potřebné dokumenty a dokonalé žádosti, ale je i na správním orgánu, aby žadatelům pomohl a zbytečně jim neházel klacky pod nohy. Opětovně namítá nepřiměřenou lhůtu správního řízení, kdy naopak u žadatelů je vyžadováno plnění jejich povinností ve lhůtách, kdy je vyžadováno jejich dodržení. Jako příslušník Ruské federace si nemůže obstarat jiné pobytové oprávnění, ani ze zdejšího území, ani z Ruské federace. Na území se zdržuje od roku 2006, v zemi původu nemá žádné zázemí ani vztah. V současné době, pokud na území Ruské federace vycestuje, nemůže se vrátit do České republiky na jakékoliv vízum, víza v Ruské federaci nejsou vydávána. Poukazuje na atmosféru v Ruské federace a situaci osob, které nesouhlasí s jejím vedením a režimem.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí a proběhlé správní řízení. Žalobce příslušné doklady nedoložil do vydání prvostupňového správního rozhodnutí, konkrétně se jednalo o doklad o bezdlužnosti, s ohledem na koncentraci řízení podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu k nim žalovaný nemohl přihlédnout, ač tyto doklady byly doloženy v odvolacím řízení. K délce řízení uvedl, že ta nemá žádné důsledky na zákonnost rozhodnutí, pokud žalobce chtěl správní řízení urychlit, měl využít návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti. Poukázal na to, že žalobce byl důvodně výzvou z 16. 2. 2022 vyzván k předložení dokladů, potom požádal o prodloužení lhůty o 60 dnů, což mu bylo povoleno, ani v této lhůtě však nedoložil doklady uvedené shora. Ministerstvu se nepodařilo ověřit aktuální bezdlužnost společnosti xxxx vůči finančnímu úřadu a správě sociálního zabezpečení. Žalobce byl ve výzvě dostatečně poučen, jaké doklady má předložit. Žalovaný nemůže nijak ovlivnit skutečnost, že žalobce nemůže podat žádost o vízum z území Ruské federace.

[4] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce podal žádost dne 24. 3. 2016, ta byla nejprve zamítnuta rozhodnutím ze dne 24. 10. 2019 pro jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno a věc vrácena k novému projednání, následně ministerstvo opětovně posoudilo všechny podklady, a zjistilo, že žalobce nepředložil veškeré náležitosti, proto byl vyzván dne 16. 2. 2022 k odstranění vad žádosti (aktuální doklad o zajištění ubytování, aktuální doklad o úhrnném příjmu, potvrzení finančního úřadu a správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti). Následně žalobce doručil některé z požadovaných podkladů a

požádal o prodloužení lhůty, čemuž bylo vyhověno, ani v prodloužené lhůtě nedoplnil o ty, z nichž by bylo patrné, zda žalobce splňuje zákonné podmínky (zda obchodní korporace, v níž je statutárním orgánem, je bezdlužná a předložil sdělení správy sociálního zabezpečení, níž vyplývá, že bezdlužná není).

[5] Dále je v odůvodnění uvedeno, že v řízení zahajovaném na návrh je nutná určitá aktivita žalobce, ten byl vyzván k předložení podkladů, lhůta mu byla k jeho žádosti prodloužena, přesto tak neučinil. K dokladům předloženým k odvolání nebylo možné přihlédnout, neboť žalobce nedoložil relevantní důkaz, že je nemohl předložit před vydáním rozhodnutí v prvním stupni. Ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je uvedeno, že žalobce zde pobývá od roku 2006, nicméně samotná délka pobytu nemůže být pro toto hodnocení rozhodující. Žalovaný se ztotožnil s tímto hodnocením uvedeným v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí (na území České republiky nepobývá žádný rodinný příslušník, neprodloužení pobytového oprávnění nezakazuje výkon podnikatelské činnosti, které může vykonávat v rámci pobytového oprávnění nižšího stupně). V zemi původu žalobce pobývá xxxx, sám nedoložil žádné důkazy, proč by se nemohl do země původu vrátit, čemuž nebrání ani jeho zdravotní stav.

[6] Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce byl vyzván před vydáním rozhodnutí k odstranění vad žádosti (výzva z 16. 2. 2022), tato výzva byla doručena jeho zmocněnkyni, na tuto výzvu žalobce konkrétně následně písemně reagoval.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] V posuzované věci je nutné uvést, že ačkoliv první správní rozhodnutí obsahovalo jiné důvody pro rozhodnutí, než to, které soud přezkoumává nyní, toto původní rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno a věc byla vrácena ministerstvu k novému projednání. Pokud další rozhodnutí obsahuje jiné důvody, není to samo o sobě žádnou nezákonností – v průběhu řízení se mohla situace skutkově či právně změnit. Je tak nutné uzavřít, že tento postup není v rozporu se zákonem.

[9] Pokud žalobce v dalším žalobním bodě namítá celkovou délku řízení, pak soud uvádí, že tu má za nepřiměřeně dlouhou. Doba řízení, která od podání žádosti do vydání konečného pravomocného rozhodnutí trvá zhruba šest let, je objektivně příliš dlouhá. Jak je patrné z obsahu správního spisu, úkony ve věci byly činěny liknavě, např. naprosto neakceptovatelná je lhůta téměř dvou let od výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí dne 12. 3. 2018 a vydáním rozhodnutí dne 24. 10. 2019. Nicméně tato skutečnost nemůže mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí v tomto řízení. Proto soud tuto lhůtu uvádí s tím, že ji považuje za nedůvodně dlouhou, na samotné rozhodnutí o věci samé však nemůže mít toto zjištění žádný vliv.

[10] Pokud žalobce uvádí, že předložil bezvadnou žádost v řízení, které vyústilo ve vydání prvního prvostupňového správního rozhodnutí dne 24. 10. 2019, pak toto tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu, z něhož plyne, že i v této fázi řízení byl žalobce vyzván k doplnění spisu. Nicméně tato skutečnost rovněž nemá žádný vliv na rozhodnutí v této věci, kdy je soudem přezkoumávána zákonnost zamítavého rozhodnutí o podané žádosti z důvodu, že žalobce nedoložil všechny podklady, které jsou nutné pro posouzení zákonných podmínek jeho žádosti. Tento důvod podle názoru soudu obстоjí, neboť v době vydání prvostupňového správního rozhodnutí žalobce nepředložil, ač k tomu byl řádně vyzván, doklady potvrzující jeho bezdlužnost. Tím nebyla splněna zákonná podmínka, aby jeho žádosti o prodloužení doby pobytu mohlo být vyhověno.

[11] Rovněž z téhož důvodu nemůže být důvodné, že žádosti by bylo z důvodů, pro které nebylo vyhověno podruhé, vyhověno poprvé. V každé fázi správního řízení vždy při vydání rozhodnutí správní úřad zkoumá splnění zákonných podmínek, přičemž rozhoduje tak, že vyhodnotí zjištění skutečnosti a ty právně posoudí. Okolnost, že koncem roku 2019 byly tyto skutečnosti jiné (kdy bylo vydáno prvé, posléze žalovaným zrušené rozhodnutí), tak nemá vliv na posouzení těchto podmínek v době vydání v pořadí druhého prvostupňového správního rozhodnutí.

[12] Pokud žalobce namítá, že správní úřad má povinnost poskytovat žadatelům pomoc a poučení, pak obsah spisu nesvědčí tomu, že by se tomu v případě žalobce nestalo, a žalobce sám žádnou takovou okolnost neuvádí. Z procesního hlediska byl žalobce korektně vyzván k odstranění vad žádosti, přičemž mu bylo vyhověno a příslušná lhůta, kdy se tak mělo stát, byla prodloužena na jeho žádost o 60 dnů. Takový postup nesvědčí tomu, že by vůči žalobci bylo postupováno nějak tvrdě či nepřiměřeně. V tomto směru soud uvádí, že žalobce má právo na pomoc v řízení, což však neznamená a nemůže znamenat, že má právo na vydání konkrétního rozhodnutí. To je věcí posouzení ve správním řízení a v tomto směru již žádné procesní právo žalobce jako žadatel nemá.

[13] Žalobce dále nesouhlasí se závěrem, že svou podnikatelskou činnost může vykonávat v rámci pobytového oprávnění nižšího stupně, což spojuje s reálnou možností v současné době obstarat si jakékoliv pobytové oprávnění vzhledem ke skutečnosti, že Česká republika občanům z Ruské federace nevydává žádná víza. Tato skutečnost není mezi účastníky sporná, nicméně z obecného hlediska nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí – žalobce požadoval prodloužení pobytového oprávnění pro své podnikání, které v obecné rovině může vykonávat i s jiným pobytovým oprávněním. Skutečnost, že v současné době nemůže požádat na území země původu o vydání víza (resp. že mu toto vízum nemůže být uděleno), stejně jako skutečnost, že nesouhlasí s oficiální politikou země původu, není důvodem, aby mu bylo uděleno určité pobytové oprávnění, i když nesplňuje podmínky pro jeho udělení. V tomto směru soud uvádí, že souhlasí s žalovaným s tím, že tyto okolnosti jsou mimo možnost posouzení konkrétního pobytového režimu žalovaným.

[14] Soud uvádí, že žalobce v daném řízení požadoval prodloužení platnosti určitého pobytového oprávnění. To bylo předmětem správního řízení. Pokud bylo rozhodnuto v tom smyslu, že žalobce zákonné podmínky nesplňuje (a nic jiného v řízení nevyšlo najevo a tento konkrétní důvod žalobce v podané žalobě nijak nerozporuje), pak mu toto

pobytové oprávnění nemůže být vydáno, resp. nemůže být jeho platnost prodloužena. Právní norma stanoví podmínky, kdy lze toto povolení vydat, a ty splněny nebyly. To však neznamená, že by byl žalobce nucen vycestovat do země původu v současné situaci. Svůj pobyt na zdejší území může vyřešit i jiným druhem titulu, z něhož bude jeho pobyt na zdejší území legální, a to i s ohledem na současnou mezinárodněpolitickou situaci v zemi jeho původu.

[15] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[16] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 2. března 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu